

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1811/2020
21.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије – Филијала у Прокупљу, ради исплате разлике доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1997/18 од 23.10.2019. године, у седници одржаној 21.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1997/18 од 23.10.2019. године.

УКИДА СЕ решење о трошковима поступка садржано у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1997/18 од 23.10.2019. године и решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 2801/17 од 23.04.2018. године, и предмет у укинута делу **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 2801/17 од 23.04.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени тужиоца и обавезана тужена да у корист тужиоца изврши уплату на име мање уплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО, за период од септембра 2013. године до новембра 2013. године, на појединачно наведене износе у том ставу изреке, по стопи важећој на дан уплате, а према пресуди П 2058/15 од 25.11.2015. године. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1997/18 од 23.10.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе тужене и тужиоца и пресуда Основног суда у Прокупљу П 2801/17 од 23.04.2019. године је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију побијајући решење о трошковима спора због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује применом члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Врховни касациони суд је нашао да су испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, из разлога што постоји неуједначена судска пракса приликом досуђивања трошкова парничног поступка у истој чињеничној и правној ситуацији као што је конкретна.

Испитујући побијано решење у смислу члана 408. у вези члана 420. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у предмету, тужилац је успео у парници у односу на главни захтев који се односи на уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање на име новчане накнаде за случај незапослености. О захтеву за накнаду трошкова парничног поступка, нижестепени судови одлучили да свака странка сноси своје трошкове, а као разлог наводе да је тужилац могао да тражи трошкове поступка у парници по тужби којом је тражио новчану накнаду, односно да је вођење ове парнице било нецелисходно.

По оцени ревизијског суда, основано се ревизијом указје на погрешну примену материјалног права у делу нижестепених пресуда којима је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Одредбом члана 153. става 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. ставом 1. истог закона је прописано да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци, узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Приликом одлучивања о трошковима парничног поступка, суд не води рачуна о разлозима правичности (осим у споровима из породичних односа), већ се трошкови досуђују сразмерно успеху у спору, без обзира на висину главног тужбеног захтева према Адвокатској и Таксеној тарифи. Из наведених разлога, не може се прихватити закључак нижестепених судова да тужиоцу не припадају трошкови парничног поступка, јер би висина тих трошкова била вишеструко већа од главног захтева, због чега су нижестепене пресуде укинуте.

У поновном поступку, првостепени суд ће узети у обзир примедбе у вези права странака за накнаду трошкова парничног поступка, у складу са критеријумима успеха у спору, кривице у проузроковању трошкова и опредељеног захтева странке у смислу члана 163. у вези члана 153. и 155. ЗПП.

На основу члана 416. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**